JUZGADO DE LO CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO Nº 9 DE VALENCIA

Procedimiento Abreviado [PAB] - 000196/2020

Demandante: [redacted]
Representación: JOSE MANUEL DE VICENTE CAÑIZARES
Demandada: AYUNTAMIENTO DE BURJASSOT
Representación:

Tipo de Expediente Entidades Locales (Art. 8.1)
Materia: Responsabilidad patrimonial
Contra: Acto Administrativo

Ángel Ilario Pérez, magistrat, ha dictat, en nom del Rei, la següent

SENTÈNCIA Nº 342/20

València, divendres 20 de novembre de 2020.

En el recurs contenciós-administratiu 196/20; seguit entre la senyora [redacted], part demandant, representada i defesa per l'advocat José Manuel de Vicente Cañizares; i l'Ajuntament de Burjassot, administració demandada, representat per la procuradora Begoña Camps Sáez i defés per l'advocada Adriana Altabert Pastor. L'objecte del recurs és la impugnació d'actes administratius dictats en matèria de responsabilitat patrimonial de l'administració. El recurs s'ha seguit pels tràmits del procediment abreujat.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- Peticions i al·legacions del demandant.

La persona demandant presenta recurs contenciós-administratiu en impugnació de la resolució de l'Ajuntament de Burjassot per la qual es desestimava la seua reclamació per responsabilitat patrimonial per la caiguda que va tindre el 9 de març de 2015 quan caminava per la vorera d'un carrer del municipi, caiguda que hauria estat provocada per la defectuosa col·locació d'una tapa metàl·lica d'un "hidrant". Reclama de l'Ajuntament una indemnitzacióde 14.135,22 euros més interessos i costes processals.

SEGON.- Posició de la part demandada.

L'ajuntament demandat s'oposa al recurs i en sol·licita la desestimació. Planteja en primer lloc no es donen els elements de la responsabilitat patrimonial i en particular el nexe causal entre els anys i l'actuació municipal, ja que el motiu dels danys és que algú va retirar la tapa metàl·lica, circumstància que l'ajuntament no pot controlar i evitar. També considera que la demandant no ha acreditat suficientment

Copia electrónica auténtica de documento papel - CSV: 13065625071563327311

els danys pels quals reclama la indemnització, ja que no ha aportat cap informe pericial mèdic.

TERCER.- Prova.

S'ha proposat prova de documents, que s'ha admés de manera parcial; i interrogatori de testimonis, que no s'ha admés.

QUART.- Tramitació del recurs.

El recurs es va iniciar mitjançant un escrit de demanda presentat el 23 de juliol de 2020. Es va reclamar l'expedient administratiu i es va convocar la vista, que es va celebrar el passat dijous 19 de novembre. A l'acte van comparèixer la part demandant i l'ajuntament demandat, que van exposar les seues respectives posicions. Proposada, admesa i practicada la prova, l'assumpte va quedar vist per a dictar sentència.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Activitat administrativa impugnada.

És objecte d'aquest recurs contenciós-administratiu la impugnació de la resolució adoptada el 24 de febrer de 2020 per la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Burjassot en l'expedient 2018/1134Z, que desestimava una reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per la part demandant per una caiguda a la via pública.

SEGON.- La responsabilitat patrimonial de l'administració. Principis generals.

La responsabilitat patrimonial de l'administració pels danys causats als particulars pel seu funcionament estpa proclamada en l'article 106.2 de la Constitució Espanyola i regulada en l'article 139 de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú, vigent quan van ocórrer els fets.

Els seus pressupostos bàsics han sigut establerts per la jurisprudència i són els següents: un dany o perjudici real i efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat en relació amb una persona o un grup de persones; que el dany siga imputable causalment a l'administració tant pel normal com per l'anormal funcionament d'un servei públic; absència de culpa exclusiva de la víctima i de força major; i que el lesionat no tinga el deure jurídic de suportar el dany per la seua pròpia conducta.

Aquests elements han de ser provats per la part que presenta la reclamació, de conformitat amb la regla general de la càrrega de la prova que estableix l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil.

A més a més, s'ha de tindre en compte que, segons ha determinat també la jurisprudència, "*no es acorde con el referido principio de responsabilidad patrimonial*

Copia electrónica auténtica de documento papel - CSV: 13065625071563327311

objetiva su generalización más allá del principio de causalidad, aun de forma mediata, indirecta o concurrente, de manera que, para que exista aquélla, es imprescindible la existencia de nexo causal entre la actuación de la Administración y el resultado lesivo o dañoso producido, y que la socialización de riesgos que justifica la responsabilidad objetiva de la Administración cuando actúa al servicio de los intereses generales no permite extender dicha responsabilidad hasta cubrir cualquier evento, lo que, en otras palabras, significa que la prestación por la Administración de un determinado servicio público y la titularidad por parte de aquélla de la infraestructura material para su prestación no implica que el vigente sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de las Administración Públicas convierta a éstas en aseguradoras universales de todos los riesgos con el fin de prevenir cualquier eventualidad desfavorable o dañosa para los administrados que pueda producirse con independencia del actuar administrativo, porque de lo contrario se transformaría aquél en un sistema providencialista no contemplado en nuestro ordenamiento jurídico."

TERCER.- La responsabilitat patrimonial de l'administració en un cas de caiguda en la via pública. Idea de "deambulació diligent".

Els principis que s'han exposat en el fonament de dret anterior tenen també una concreció més específica en els casos en què els danys es deuen a la caiguda d'un vianant en la via pública. Podem citar al respecte dues sentències de la Sala Contenciós-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (de 8 d'octubre de 2013 i de 29 de juny de 2011, ROJ STSJCV 4572/2013 i 4697/2011), que estableixen el següent, seguint una doctrina prèviament fixada pel Tribunal Suprem:

"*1º) Cuando el obstáculo es un elemento ordinario y habitual de la vía pública, vinculado a un funcionamiento correcto del servicio público (bolardos o monolitos para evitar el aparcamiento, farolas, semáforos, bancos, papeleras, y demás mobiliario urbano, correctamente situados), y sin perjuicio de que incluso de este funcionamiento normal también puede derivar responsabilidad, lo normal es considerar que la relación causal se rompe por la falta de previsión del peatón ante ese obstáculo. En estos casos, la utilización normal de estos elementos en la vía pública, y la previsibilidad de los mismos determina a que cualquier golpe del peatón con ellos, les sea imputable al mismo, pues lo contrario supondría admitir que es posible, lógico y razonable que cuando se camina por la calle, se tropiece de forma habitual con ese mobiliario urbano.*

2º) Ahora bien, cuando el golpe se produce no con este tipo de mobiliario urbano, sino con elementos impropios, o con parte de ese mobiliario urbano incorrectamente colocado, de manera que la existencia del mismo no es previsible ni esperable (losetas levantadas, alcantarillas destapadas, mobiliario urbano arrancado y desplazado de su lugar, etc..), se genera un riesgo para los viandantes no previsible ni justificado, y con el que por tanto estos no tienen por que contar. De manera que el golpe con estos por parte de un peatón, determina inicialmente la efectiva existencia de relación causal, que solo será modulabe o llegará a

Copia electrónica auténtica de documento papel - CSV: 13065625071563327311

desaparecer cuando se pruebe por quien lo alega la concurrencia de culpa o negligencia por parte del viandante. Modulación que puede llegar incluso a atribuir en exclusiva la culpa al peatón y no a la Administración a la que incumbe el cuidado de la calle, cuando sólo la falta de atención en el deambular, es la que explica la caída, desde el momento en que las propias circunstancias del lugar exigían a cualquier viandante que prestase la debida atención ante las irregularidades del terreno (SSTS de 20 febrero, 13, 29 y 12 julio 1999 y 20 julio 2000, 4 mayo 2006, 4 marzo 2009, entre otras muchas), en cuyo caso procede la exoneración de responsabilidad para la Administración, pese al carácter objetivo de la misma, cuando es la conducta del propio perjudicado la determinante del daño producido."

Haurem d'analitzar les circumstàncies del cas en relació amb aquesta doctrina.

QUART.- Absència de nexe causal entre els danys i el funcionament del servei públic.

No hi ha en aquest cas nexe causal entre els danys derivats de la caiguda de la demandant i el funcionament de les administracions demandades. S'ha de tindre en compte que l'accident es va produir, segons la part demandant, perquè va ballar una tapa metàl·lica d'un hidrant que hi havia a la vorera per la qual caminava la demandant. No hi ha cap constància de qui havia descol·locat aquesta peça i no es pot fer automàticament responsable a l'Ajuntament d'aquesta situació, ja que no és l'usuari de la tapa i que no consta que se li haja notificat el defecte. A més a més, cal afegir que les fotografies aportades evidencien que la tapa i el tros de paviment que l'envolta estan pintats d'un roig molt cridaner, de manera que qualsevol vianant que camine amb la mínima diligència exigible la pot veure i, per precaució, ha d'evitar posar-hi el peu. En definitiva, no s'hi aprecia la responsabilitat de l'ajuntament i sí una manca de diligència de la demandant.

En definitiva, la reclamació no pot prosperar.

CINQUÉ.- Conclusió: desestimació del recurs.

Com a conseqüència del que s'ha exposat en els fonaments de dret anteriors, el recurs ha de ser desestimat, tot dictant-se la sentència prevista en els articles 68.1.b) i 70.1 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-administrativa.

SISÉ.- Costes processals.

En aplicació de l'article 139 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa-administrativa, les costes processals s'han d'imposar a la part demandant, si bé amb la limitació que resulta de l'aplicació del mecanisme de l'article 394.3 de la Llei d'enjudiciament civil.

DECISIÓ

Per les raons exposades, he decidit:

Copia electrónica auténtica de documento papel - CSV: 13065625071563327311

1.- Desestimar aquest recurs contenciós-administratiu.

2.- Imposar a la senyora [redacted] el pagament de les costes processals, amb el límit que resulte de l'aplicació de l'article 394.3 de la Llei d'enjudiciament civil.

MODE D'IMPUGNACIÓ: Segons els articles 81 i 86 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciós-administrativa, aquesta sentència no admet cap recurs.

Així ho decidisc, pronuncie i signe.

PUBLICACIÓ: La sentència ha segut pronunciada en audiència pública pel magistrat titular. El Lletrat de l'Administració de Justícia en dona fe.

Copia electrónica auténtica de documento papel - CSV: 13065625071563327311